

[Niels Mørk.]

Jeg skal ikke komme nærmere ind på disse problemer, da jeg erkender, at disse store spørgsmål ikke kan løses i forbindelse med dette lovforslag. De må sikkert tages op til behandling i en større sammenhæng, i sociallovskommissionen.

Der er imidlertid et par mindre ting, jeg gerne vil sige et par ord om, og som vi måske kan kigge lidt på i det kommende udvalg.

Der er for det første spørgsmålet, om man kan give de medlemmer, der ønsker det, adgang til at tegne sig for frivillige dagpenge i sygekasserne oven på lønmodtagerdagpengene. Efter gældende lov kan man dække sig ind op til $\frac{9}{10}$ af arbejdsindtægten, men kun indtil $\frac{4}{5}$ inden for sygekassen. Der er jo et meget langt stræk fra de nuværende dagpengetakster op til $\frac{9}{10}$ af en dagløn, og det må være i hele samfundets interesse, at man animerer befolkningen til at sikre sig så stærkt som muligt i sygdomstilfælde.

Det andet spørgsmål drejer sig om den såkaldte frivillige dagpengeforsikring. I denne forsikring og lønarbejderdagpengeforsikringen er dagpengene af samme størrelse, men der er stor forskel med hensyn til karenstiden. I den frivillige dagpengeforsikring er karenstiden 12 dage imod 6 dage i den obligatoriske, og har man været syg i over 4 uger, bortfalder karenstiden i den obligatoriske forsikring, men ikke i den frivillige forsikring. Selv om jeg er klar over, at præmien i den frivillige dagpengeforsikring vil stige væsentligt, hvis man gennemfører ens ventetid ved begge systemer, tror jeg i og for sig, at tiden er ved at være moden til at gøre dette. Jeg er overbevist om, at selv om det koster noget mere, er der mange, der ønsker at sikre sig en større økonomisk tryghed under sygdom.

Sluttelig vil jeg gerne om lovforslaget sige, at i forhold til de nugældende dagpenge er det en betydelig forbedring, ministeren her foreslår, og jeg synes også, det er værdifuldt, at ministeren denne gang har fået begge arbejdsmarkedets hovedorganisationer med til at godkende såvel forhøjelsen af dagpengene som forhøjelsen af bidraget, som begge parter jo skal yde deres andel af.

Jeg kan på min gruppes vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Peter Larsen: Som nævnt af den foregående ærede ordfører drejer dette lovforslag sig i alt væsentligt kun om en forhøjelse af de dagpengesatser, som loven hjemler ret til.

Jeg vil indledningsvis sige, at venstre kan være enig i, at en forhøjelse på disse områder vil være rimelig. Når man på alle andre områder har søgt at råde bod på følgerne af den økonomiske udvikling, må vore syge medborgere også være med. Det er måske, når alt kommer til alt, dem, der er hårdest ramt som følge af hele den inflatoriske udvikling.

Jeg lyttede dernæst med meget stor interesse til det ærede medlem hr. Niels Mørks andre betragtninger. Det ærede medlem gav udtryk for, at der i sygekasseloven er en hel del problemer, som trænger sig på, og som må og skal løses, men det ærede medlem gav også udtryk for, at de vel næppe kan løses her. Jeg er ikke enig med det ærede medlem i det synspunkt. For når det ærede medlem videre siger i forbindelse med omtalen af en række af disse forhold, at tiden er ved at være moden til at tage spørgsmålet om forskelsbehandlingen op, synes jeg netop, at vi i udvalget må prøve på at finde frem til de paralleller, som med iagttagelse af de specielle forhold trods alt råder på en række områder. For jeg er da enig i mange af de synspunkter, der er kommet frem med hensyn til denne forskelsbehandling, og vil også gerne have lov til at pege på noget, som venstre finder vi må tage med ind i vore overvejelser.

Der er for det første spørgsmålet, om det er rimeligt at opretholde den deling, som jo ikke står direkte anført i loven, men som var en af forudsætningerne for 1960-loven, idet man vedrørende lovens afsnit II bygger på, at udgiften til dagpengehjælpen for lønmodtagere skal bæres for de fem sjettedeles vedkommende af arbejderne og arbejdsgiverne og for den ene sjettedels vedkommende af staten. Det var udgangspunktet, og det har man senere fulgt op ved de få lovrevisioner, der har været på disse områder. Men udviklingen har ført med sig, at dette udgangspunkt nu er blevet væsentligt forrykket, i hvert fald når det drejer sig om statens bidrag og medvirken hertil. De beløb, som den foreslåede ordning vil